

Arrest

nr. 214 869 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
B – 1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 januari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2019 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 25 mei 2018 geïnterpelleerd door de politie van Deinze.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 mei 2018 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen in toepassing van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 juni 2018 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen dit besluit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 2 juli 2018 (RvV 2 juli 2018, nr. 206 419).

1.4. Verzoeker werd op 22 augustus 2018 wederom geïnterpelleerd door de politie te Aarlen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 augustus 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.6. Op 27 augustus 2018 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.7. De staatssecretaris trof op 5 oktober 2018 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in toepassing van de Dublin III-Verordening.

1.8. Op 23 oktober 2018 werd verzoeker overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten in Rome.

1.9. Verzoeker werd op 29 november 2018 geïnterpelleerd door de Havenpolitie van Zeebrugge.

1.10. Op 29 november 2018 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 12 december 2018 (RvV 12 december 2018, nr. 213 798).

1.11. Op 3 december 2018 trof de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen in toepassing van de Dublin III-Verordening.

1.12. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 3 januari 2019 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan op 4 januari 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer/ mevrouw, die verklaart te heten,

naam : Y.(...)

voornaam : K.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : < >

nationaliteit : Eritrea

in voorkomende geval, ALIAS: /

vastgehouden wordt te Brugge met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Art 18.1(b) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in Brugge naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 29/11/2018. Op 04/12/2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 20/12/2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

We benadrukken dat de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het

kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 20/12/2018 aan een medewerker van DVZ dat hij geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Italië. Hij verklaarde daarbij niets omtrent een mogelijke vrees voor terugkeer die hij zou hebben ten overstaan van de verantwoordelijke lidstaat Italië. We merken op dat betrokkenes verklaringen geen aanleiding bieden af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 29/11/2018 aan de politie van SPN Zeebrugge dat hij veel problemen kent in Eritrea: verplichte legerdienst en het feit dat hij niet naar school mag en kan gaan. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente

objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming

en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft

Betrokkene verklaarde in de hoorrechtverslagen dd. 29/11/2018 aan de politie van SPN Zeebrugge en dd. 20/12/2018 aan een medewerker van DVZ veel stress te hebben omwille van zijn situatie. Een centrumarts onderzocht betrokkene op 30/11/2018 en verklaarde dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM, dat betrokkene geschikt is om in een centrum te verblijven en dat hij fit-to-fly is. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrechtverslagen dd. 29/11/2018 aan de politie van SPN Zeebrugge en dd. 20/12/2018 aan een medewerker van DVZ dat hij hier geen duurzame relatie noch kinderen heeft. Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene werd op 23/10/2018 door de Belgische overheid gerepatriëerd naar Italië maar keerde vervolgens nog steeds zonder verblijfsdocumenten weer terug naar België, alwaar hij op 29/11/2018 werd gearresteerd door de scheepvaartpolitie van Zeebrugge. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sinds zijn terugkeer zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene verklaarde in de hoorrechtverslagen dd. 29/11/2018 aan de politie van SPN Zeebrugge en dd. 20/12/2018 aan een medewerker van DVZ dat hij in Italië geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, terwijl de resultaten van de Eurodac-databank deze verklaring ontkrachten."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5 (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Het verzoekschrift bevat geen uitgebreide uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid, maar verzoeker geeft wel te kennen bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de bedoeling van de schorsing erin bestaat na te gaan of de middelen ernstig zijn en of de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweegbrengt alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure.

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van de vasthouding met het oog op zijn overdracht aan Italië, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“(…)

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoreuze (sic) wijze dient te gebeuren.

(…)

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat, gelet op de gewijzigde politieke situatie in Italië en de wetswijziging die met het Salvini-decreet sedert 5 oktober 2018 in werking zijn getreden, informatie van augustus 2016 niet langer pertinent kan worden geacht. Dat verwerende partij minstens rekening had moeten houden met de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, doch dat dit geenszins uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken.

(…)

Dat Uw Raad eenzelfde bevestigd in het arrest met nr. 214 701 dd. 4 januari 2019:

(…)

Dat verwerende partij, zoals eerder gesteld, rekening dient te houden met de recente wijzigingen door het Salvini-decreet, dat op 5 oktober 2018 in werking is getreden.

“Since Decree No. 113/2018 on Security and Migration (also called the ‘Salvini Decree’) entered into force on 5 October 2018⁵¹ asylum seekers, except for unaccompanied minors, no longer have access to SPRAR centres.⁵² As a result, the name SPRAR was changed to System of Protection for Holders of International Protection and Unaccompanied Minors.⁵³

Asylum seekers are now to be accommodated in the collective centres (CARA, CDA or CAS) until a final decision on their asylum application has been made. Except for unaccompanied minors, only those granted international protection⁵⁴ (and their family members) can be accommodated in SPRAR centres.⁵⁵ In its press release, the UNHCR voiced concerns about the negative impact of the measures introduced by the Decree on the Italian reception and asylum system.⁵⁶

On 25 October 2018 the Italian Ministry of Interior confirmed the practical consequences of the Salvini Decree in a letter addressed to all SPRAR centres.⁵⁷ The letter specifies that asylum seekers already offered accommodation in a SPRAR centre before 5 October 2018 remain entitled to accommodation in a SPRAR centre, but henceforth no asylum seekers, except for unaccompanied minors, are allowed to enter and stay in a SPRAR centre. The letter from the Ministry of Interior explicitly mentions that also vulnerable asylum seekers are henceforth excluded from SPRAR centres.

Access to the Italian health care system, except for emergency treatment, is conditional on a person first obtaining a residence card in order to be issued a European Health Insurance Card, which will be valid for the same period as the residence card.⁵⁸ Asylum seekers are only entitled to emergency treatment until their asylum application has been officially registered by the Questura.⁵⁹ As the Salvini Decree determines that asylum seekers will no longer be issued with a residence card,⁶⁰ asylum seekers will henceforth only have access to the health care services provided at their accommodation centre. The First-Line collective centres, where all newly registered asylum seeker will be accommodated, offer only limited access to emergency health care,⁶¹ whereby the Salvini Decree further restricts asylum seekers' access to specialized health care.

Other changes introduced by the Salvini Decree include the abolition of the 'humanitarian residence permit', the form of protection that was previously the most used in Italy.⁶² To replace the humanitarian residence permit, the Salvini Decree introduced new residence permits for 'exceptional cases'.⁶³

(7 Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council, Mutual trust is still not enough : The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation, 12 december 2018.)"

Verzoeker wenst voetnoot 56 van ditzelfde rapport te benadrukken dat niet enkel de UNHCR haar bezorgdheden heeft uitgedrukt, doch dat ook de Commissioner for Human Rights haar bezorgdheden kenbaar heeft gemaakt.

Dat verwerende partij in het licht van deze wijzigingen derhalve diende te onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Uit rapporten blijkt immers dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers. Verwerende partij is voorts ook niet ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

(...)"

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.3. Zoals verzoeker terecht oppert in zijn middel, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in geval van een verwijdering van een vreemdeling naar een ander land het risico op een behandeling die strijdig

is met artikel 3 van het EVRM op een rigoureuze en grondige manier moet worden onderzocht (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 387).

In wezen voert verzoeker aan dat in zijn geval geen rekening werd gehouden met de actuele situatie in Italië, in het bijzonder met de impact van het zogeheten 'Salvini-decreet' van 5 oktober 2018 op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Italië.

3.3.2.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM waarbij in de eerste plaats wordt verwezen naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Met betrekking tot de omstandigheden die eigen zijn aan verzoekers individuele geval worden zijn verklaringen in herinnering gebracht bij zijn interpellaties door de politiediensten en ter gelegenheid van de gesprekken met medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inzake de algemene situatie in het land van bestemming, te dezen Italië, wordt verwezen naar het AIDA-rapport van 21 maart 2018, het OSAR-rapport van augustus 2016 en de afwezigheid van aanbevelingen van UNHCR die een moratorium op Dublin-overdrachten naar Italië zouden inhouden. Tevens wordt het volgende aangestipt: *“Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.”*

(...)

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.”

Vervolgens wordt de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie overlopen en wordt besloten *“dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM”*.

3.3.2.5. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

(...)

Verwerende heeft de eer te antwoorden dat het door verzoeker aangehaald rapport van de Danish en Swiss Refugee Council van 12.12.2018 betrekking heeft op de opvang van zeer kwetsbare profielen in Italië na het Salvini-decreet van 05.10.2018, die geen toegang meer krijgen tot het SPRAR centra, maar thans opgevangen zullen worden in de collectieve centra (CARA, CDA of CAS). Het rapport haalt volgende gevallen aan als voorbeelden voor uiterst kwetsbare profielen:

- Een alleenstaande vrouw met PTSD en hoog suïcide gevaar
- Een alleenstaand vrouwelijk slachtoffer van fysisch en psychologisch geweld
- Een mannelijk slachtoffer van fysisch geweld
- Een alleenstaande moeder met 4 minderjarige kinderen

Waar hij stelt dat er in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen worden aangeboden, toont verzoeker niet aan nood te hebben aan dergelijke medische zorgen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30.11.2018 door de centrumarts werd onderzocht die hem geschikt bevond om in het centrum te verblijven en om te vliegen. De centrumarts stelde verder dat verzoeker thans niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker medische attesten zou hebben aangebracht die het tegendeel bewijzen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan een uiterst kwetsbaar profiel te hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat bij medische problemen, conform artikel 32 van de Dublin III-Verordening de nodige medische gegevens worden overgemaakt aan de verantwoordelijke lidstaat.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen bij een terugname door de Italiaanse autoriteiten wel degelijk onderzocht worden in het licht van artikel 3 EVRM. Hierbij werd in de bestreden beslissing inderdaad gemotiveerd dat op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties m.b.t. de situatie in Italië en artikel 3 EVRM blijkt dat men niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië deel zou uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en onmenselijke behandelingen. Er werd tevens op gewezen dat uit de toonaangevende en gezaghebbende rapporten niet blijkt dat er dergelijke meldingen zijn terug te vinden en dat er nergens melding wordt gemaakt dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het EHRM eind 2015 en in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle overdrachten van asielzoekers, in het kader van de Dublin III-Verordening, naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §15, 33).

Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten niet expliciet hebben ingestemd met verzoekers overname, houdt niet in dat zij de minimumnormen niet zouden respecteren. De Dublin III-Verordening voorziet immers uitdrukkelijk in de hypothese waarin de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de voorziene termijn antwoord en koppelt hier uitdrukkelijk een tacit agreement aan. Voorhouden als zou een schending van artikel 3 EVRM voortvloeien uit het niet antwoorden van de Italiaanse autoriteiten, zou ingaan tegen de geest van de Dublin III-Verordening zelf.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en verzoeken tot internationale bescherming wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekers vraag om internationale bescherming niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonst dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Gelet op de inhoud van de algemene rapporten en arresten van het EHRM is het geenszins kennelijk onredelijk dergelijk oordeel te treffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat er geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Verzoeker toont niet aan dat er thans geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Hij maakt geenszins aannemelijk dat Italië niet zou handelen conform de bepalingen van nationaal en internationaal recht, evenmin maakt hij aannemelijk dat hij in Italië zijn rechten (in het bijzonder deze van internationaal recht) niet zou kunnen laten gelden.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Een schending van de door verzoeker opgeworpen beginselen en bepalingen, wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.2.6. De Raad merkt op dat in de nota met opmerkingen weliswaar wordt gesteld dat “(e)en eenvoudige lezing van de bestreden beslissing (...) aan(toont) dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië”, terwijl niet wordt betwist of weerlegd dat de minister op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit op 3 januari 2019 het zogeheten ‘Salvini-decreet’ van 5 oktober 2018 en zijn gevolgen op de opvangsituatie voor asielzoekers in Italië geenszins in het onderzoek heeft betrokken. De landeninformatie die in het administratief dossier werd opgenomen dateert immers van augustus 2016 (OSAR-rapport) en maart 2018 (AIDA-rapport). In de overwegingen van de bestreden beslissing wordt geen enkele melding gemaakt van het zogeheten ‘Salvini-decreet’ van 5 oktober 2018, noch van het DRC/OSAR-rapport van 12 december 2018. De *a posteriori*-motieven in de nota met opmerkingen waarbij wordt gesteld dat het DRC/OSAR-rapport van 12 december 2018 enkel betrekking heeft op de gevolgen van het zogeheten ‘Salvini-decreet’ op asielzoekers met een uiterst kwetsbaar profiel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de minister blijkbaar niet is overgegaan tot het vereiste rigoureuze onderzoek van de *actuele* situatie in het land waarnaar de betrokken vreemdeling zal worden verwijderd.

3.3.2.7. Verzoeker heeft *in casu* aannemelijk gemaakt dat de minister geen rigoureuze onderzoek heeft doorgevoerd naar de actuele situatie in Italië waardoor het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet op afdoende wijze werd uitgesloten.

Het enig middel is in de aangegeven mate *prima facie* gegrond en bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld. (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan. (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009)

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niets laat weten met betrekking tot een mogelijke vrees bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker is echter van mening dat het in Italië voor hem niet mogelijk is een menswaardige behandeling te verkrijgen, hetgeen zijn eerdere terugtocht naar België verklaard.

Dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de huidige repressieve regering naar vluchtelingen toe. Verwerende partij heeft immers nagelaten rekening te houden met de extensieve wijzigingen in het opvangsysteem, dat middels het Salvini-decreet op 05 oktober 2018 in werking is getreden. Dat verzoeker overigens reeds eerder werd gerepatriëerd en hierna zeer spoedig terug naar België keerde, diende verwerende partij minstens aan te manen een grondig onderzoek uit te voeren en, indien nodig, tot het verzoeken van bijkomende beschermende maatregelen van de Italiaanse autoriteiten.

Verzoeker voert in zijn eerste middel, op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing, een reëel risico inhoudt op een schending van zijn rechten in artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden, toegang tot de asielpprocedure met alle nodige procedurele waarborgen en toegang tot de nodige medische verzorging en opvolging, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bijgevolg is het onherstelbaar nadeel voldoende naar recht bewezen.”

3.4.2.2. Verzoeker gaat bij de bespreking van het nadeel opnieuw in op de wijzigingen in het opvangsysteem in Italië als gevolg van het zogeheten ‘Salvini-decreet’ van 5 oktober 2018 en meent dat er hierdoor sprake is van een evident nadeel omdat volgens hem een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt.

3.4.2.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 §3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10.252/IIde kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde

inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, “zodat het volstaat daar naar te verwijzen” (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001,18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, Ibd. 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker haalt als moeilijk te herstellen ernstig nadeel een schending aan van artikel 3 EVRM.

Echter uit de bespreking van het middel blijkt dat hij die schending niet aannemelijk maakt.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.”

3.4.2.4. In weerwil van de beweringen van de verwerende partij, werd het middel dat gestoeld is op het gebrek aan een rigoureuus onderzoek in de zin van artikel 3 van het EVRM wel degelijk gegrond bevonden, waardoor er *in casu* sprake is van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 januari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

Dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN